

eP Coses de la vida **GRAN BARCELONA**

L'evolució d'una entitat

L'art s'obre camí a les Corts

La Fundació Suñol canvia el passeig de Gràcia pel barri de la Maternitat

El centre inicia una mostra i etapa després de la mort del promotor al novembre

NATALIA FARRÉ
BARCELONA

Les Corts no és un districte que brilli per l'oferta de centres d'art i museus. Tot i que d'aquests últims alguna cosa en sap, no en va allotjar el que més públic convoca de la ciutat, el del Barça (fins a 1.730.335 visitants el 2019). Però ja està. Cap galeria o, almenys, cap de les que estan associades al gremi, i només un altre museu, però a Pedralbes, el que hi ha al monestir que porta el nom del barri (o viceversa). Per això resulta sorprenent que la Fundació Suñol, una de les més reconegudes del país en art contemporani, hagi deixat el privilegiat (per visibilitat) passeig de Gràcia per emigrar al barri de la Maternitat i Sant Ramon, al districte de les Corts.

Sorprenent però encertat segons el parer del seu director Sergi Aguilar. Perquè al bulevard comercialment més car de la ciutat «no s'és tan visible» com pugui semblar a priori, i en la jornada de portes obertes del nou local, que es va dur a terme al mes de novembre, «la presència de públic va desbordar les perspectives». Hi ha un altre punt a favor del canvi d'ubicació, la plasmació d'aquesta idea tan anglosaxona de retornar a la societat el que s'ha obtingut d'aquesta. Una cosa en què pensava Josep Suñol, el seu promotor. «Al novembre va venir molta gent del barri i això té un punt molt atractiu. Arribar a nous espectadors és una meravella, els interessats se suposa que ja venen per defecte», argumenta Aguilar.

Després del parèntesi de les festes nadalenques, ara inauguren de manera oficial, amb la primera part de la mostra *En tres*

PERFIL

Mecenes i col·leccionista

JOSEP SUÑOL

► Una figura discreta i molt poc coneguda

Poques coses públiques hi ha sobre Josep Suñol (Barcelona, 1927-2019), una figura tan notable com poc donada a l'exposició. No li agradava l'exhibició. Per això n'hi ha poques, per no dir-ne cap, fotografia seva. De fet, per no figurar, la seva imatge no figura ni al retrat que l'honra a l'entrada de la nova fundació. Hi ha la seva essència, és el seu despatx i les seves obres d'art. I això va dedicar la seva vida. La seva va ser una família burgesa de l'Eixample. Ell es va dedicar al negoci immobiliari, mentre que el seu avi va ser fundador del principal grup sucer del país, i el seu pare, diputat per ERC i president del FC Barcelona. Va morir l'agost del 1936, afusellat per tropes franquistes. Suñol no tenia ni 10 anys i el fet el va marcar per tota la vida. Com a col·leccionista va atresorar unes 1.200 obres, i va dissenyar la seva casa per poder-les allotjar. A principis del segle XXI, va decidir posar-les a l'abast del públic creant la Fundació Suñol. No va ser l'única institució que va promoure: del seu impuls va sortir també la Fundació Glòria Soler, batejada amb el nom de la seva mare i dedicada a projectes socials.

actes. Una exposició dividida en tres etapes que inclourà tot l'any i que, com sempre, girarà al voltant de la col·lecció de la fundació. Però amb dues novetats: d'una banda, la lectura de les peces va a càrrec d'un comissari extern, en aquest cas del crític i historiador de l'art Valentín Roma; i per una altra, el suport d'un programa públic. Dues novetats, la mirada forana sobre els fons i la vinculació amb la societat a través de les activitats, que marquen la nova etapa, que no només és un canvi d'espai sinó també de concepte. Renovar-se per continuar. Són nous, també, la gratuïtat de l'entrada i l'accés a la magnífica biblioteca que va reunir Josep Suñol.

MÉS DE MIL OBRES // L'empresari, fill del malaguanyat president del Barça i diputat d'ERC afusellat per les tropes franquistes al començament de la guerra civil, va fer fortuna amb els negocis però defensava com la seva millor inversió les més de mil obres d'art que va reunir des dels anys 60 fins al 2000. Peces d'avantguarda, sobretot de les últimes dècades del segle XX, centrades en l'art espanyol però no únicament, ja que també va adquirir creació americana i italiana. De Salvador Dalí a Andy Warhol, de Joan Miró a Lucio Fontana.

De fet, la primera peça que va entrar en els fons de Suñol porta la firma del futurista Giacomo Balla i llueix al mig de l'actual exposició envoltada d'altres obres de Man Ray, Robert Rauschenberg, Eduardo Chillida, Antonio Saura, Antoni Tàpies i Alexander Calder, per posar alguns exemples. Doncs això, Suñol va col·leccionar fins al segle XXI, llavors va decidir deixar la compra

L'entrada de la nova Fundació Suñol, al costat de l'edifici de la Maternitat.

Imatge de la mostra inaugural. En primer pla, l'obra de Giacomo Balla que va donar inici a la col·lecció.

El nou espai ja va ser una galeria de la institució, tot i que no oberta al públic, en la dècada dels 80

de noves creacions per centrar-se en el mecenatge i va obrir al públic els seus tresors al passeig de Gràcia. Corria el 2007 i va escollir com a seu l'edifici modernista que havia sigut la residència de la família.

Amb tot, la seu ubicada a l'Eixample va ser la tercera

<<<

TENSIÓ EN UN BLOC A PROP DEL MERCAT

Narcopís 'eclesial'

Un grup de veïns de Sant Antoni denuncien la venda de droga en un habitatge que va ser ocupat després de morir el capellà que hi vivia

FERRAN NADEU

Fins i tot hi va haver una festa inaugural, concebuda per Miralda i Jaume Xifra, i amb la participació d'Antoni Muntadas i Jaume Sisa. Poca broma.

El 1980, va posar en marxa la Galeria 2, que ocupava l'espai ara recuperat al carrer de Mejía Lequerica, 14, amb l'edifici de la Maternitat com a paisatge frontal. Va ser reserva de la col·lecció i residència d'artistes. Allà van treballar durant anys José Noguerro, Pablo Maeso, Rosa Amorós i Zush, un dels creadors que més es va beneficiar del mecenatge de Suñol. Va ser també un espai de trobades artístiques però a porta tancada.

ACCEPTACIÓ ENTRE ELS VEÏNS # 1 va ser un dels secrets més ben guardats del de les Corts. El local, malgrat la seva activitat ininterrompuda, s'ha donat a conèixer ara entre els veïns. La majoria, desconexadors de l'art que s'amagava darrere del que abans eren persianes i ara és una vidriera. Es percep l'acceptació entre els residents, una acceptació que el seu promotor no podrà veure: Suñol va morir el novembre passat, amb 92 anys, tres dies abans que se celebrassin les jornades de portes obertes. Però des de la fundació deixen clar que va participar del canvi i que el seu llegat està assegurat =

HELENA LÓPEZ
BARCELONA

En algunes finestres del número 163 del carrer de Tamarit, en un dels extrems de l'acabat de renèixer mercat de Sant Antoni, van aparèixer unes tímides pancartes fa unes quantes setmanes. No denunciaven, com és lamentablement quotidià, l'expulsió de veïns per la pujada inassumible dels lloguers, un mal molt estès a Barcelona que ataca aquest enclavament amb especial crueltat. Assenyalaven un altre fenomen que també ha marcat, per mal, la vida de la ciutat en els últims anys, tot i que fins ara a l'altra banda de la ronda de Sant Pau, al Raval. «Narcopís del bisbat», deia la que més cridava l'atenció i era més reveladora. I és que, en el cas del 163 del carrer de Tamarit, els residents no només alertaven de la presència d'un pis ocupat per a la venda d'heroïna, sinó que hi van introduir un altre factor. El pis que treu literalment el son a aquesta comunitat no pertany a un fons voltor, sinó a l'Arquebisbat de Barcelona.

La realitat és encara més complexa. La vivenda, l'entresol primer per a més senyals, tècnicament encara no és de l'arquebisbat: aquest és l'hereu, però encara no s'ha acabat de resoldre l'acceptació de l'herència, segons assegura un portaveu eclesíastic, que assenyalava que van posar una doble denúncia, primer als Mossos d'Esquadra i després als jutjats. Però ho van fer quan van conèixer l'ocupació, una cosa que va trigar a passar més del que els preocupats veïns haguessin volgut, ja que, asseguren, no en van tenir notícies fins que no els hi va comunicar la Fundació Sant Josep Oriol, l'entitat que gestiona la residència geriàtrica que acull els capellans durant els seus últims anys de vida. El pis en qüestió era, efectivament, «la casa del capellà».

Sang i pipes de crac

La història, el malson per als que pitjor ho porten, va començar el 16 de desembre de l'any passat, quan el vidre de la fins aleshores tranquil·la porteria va aparèixer obert. Un veí va comentar dies després que aquella nit, de matí, va sentir sorolls a l'entresol. Des d'aleshores, els residents comenten la presència de perso-

EL PERIÓDICO

►► Tamarit, 163 ► Algunes pancartes penjades pels veïns.

L'herència encara no s'ha fet efectiva, però l'arquebisbat ja ha anat als Mossos i al jutjat

Alguns residents van penjar pancartes de protesta, però les van treure al rebre diverses amenaces

nes alienes a la finca a l'escala «amb evidents símptomes de drogoaddicció» o un «aspecte amenaçador». «L'1 de gener, el terra del portal va aparèixer amb taques de sang i el quarto de comptadors estava en un estat lamentable de brutícia, amb sang abundant i restes de pipes per fumar crac», explica una veïna que prefereix no dir el seu nom mostrant les proves gràfiques que guarda al seu mòbil.

Després d'aquests fets, alguns veïns van penjar al balcó les pan-

cartes que il·lustren aquesta notícia, però, per les amenaces d'ocupants, van decidir treure-les segons assenyalava una portaveïna. També assegura que, després d'alguns dies de calma després d'un Nadal tens, amb moments i crits cada nit, dijous passat de matinada van intentar obrir el pis de davant, també desús, cosa que va tornar a fer tensa una comunitat que entenien que ningú pugui fer per solucionar el problema.

El cas de Tamarit, 163, a Sant Antoni, coincideix en el tem amb la denúncia dels veïns del Raval per l'empitjorament de situació al barri. La plataforma veïnal Acció Raval va denunciar via Twitter fa només alguns dies, malgrat els dispositius policials, al barri tornen a funcionar uns 30 narcopisos. «S'ha demostrat que el fenomen existeix a causa de l'especulació i la falta de compromís dels propietaris davant aquest problema, emparat per la falta de voluntat política. El problema no se soluciona només amb més policia», assenyalava el col·lectiu =